

ми да ми направи добро, не ми показвайте туй лошо лице.

« И какво лице трѣбува да ви покажиж? повтори той, като се охли.

« — Лицето на единъ веселъ човѣкъ, на единъ приятель.

« — Е добръ, да живѣе радостта! И ако ваша милость иска още да ме види да играиж, за да му докара добро обѣдътъ му, да бѣде.»

И захванж да скача, съеъ дългитѣ си и сухи крака, толкосъ смѣшно, щото умрѣхъ отъ смѣхъ. Смѣяхъ се, а сърцето ми бѣше съвѣсмъ нажелено.

Една вечеръ, Оробони и азъ бѣхми на прозорецътъ, и двама се оплакувахми че ни е гладно. Издигнѣхми си малко нѣщо гласътъ, и тѣй щото да се расърдижтъ стражаритѣ. По злополучие, подикономътъ, като минавалъ на тоя чясъ, принудилъ се да накара да повикатъ Шилера, и да го гълчи яката, дѣто не бди доста за овардюванъето на тишината.

Шилеръ, отъ ядъ, доде да ме намѣри, за да се оплачи, и ми заржчя да не приказувамъ отсега на прозорецътъ си. Той искаше да му се обречиж.

« Нѣ, отговорихъ му азъ, не щж да ви се обречиж.

« — Охъ! *деръ-тайфелъ* (дьяволътъ)! *деръ-тайфелъ*! да смѣе да ми рече на мене, не щж, на мене, който изядохъ глѣчката по причина на ваша милость!

« — Жялно ми е, дѣдо Шилере, за гълченъето което приехте, наистина ми е жялно; нѣ не щж да обричамъ това, което осѣщамъ, че не могж да одържиж.

« — И зацо да не се държи?